

Roomalaiskirjeen 8:26-27 selitys

Olen tutkinut kohtaa Room 8:26-27 sana sanalta ja laitan tähän tarkemman suomennoksen kuin mikä on vuoden 1938 käännöksessä. Hakasuluissa oleva sana "tahdon" ei esiinny lainkaan alkuperäisessä tekstissä, mutta se on lisätty käännöksiin helpottamaan tekstin ymmärtämistä.

Roomalaiskirje:

8:26 Samoin myös henki auttaa meidän heikkouksiamme, sillä emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla, mutta itse henki "rukoilee" (meidän puolestamme) sanattomin huokauksin,

8:27 ja sydämet tutkiva tietää, mikä on hengen mieli, sillä Jumalan [tahdon] mukaan "rukoilee" pyhien puolesta.

Laitoin sulkuihin sanat "meidän puolestamme" jakeessa 26, sillä ne eivät esiinny kaikissa käsikirjoituksissa, mutta ovat ehkä olleet mukana alkuperäisessä tekstissä. Ne sanat ovat käytännössä turha toisto sanoista "pyhien puolesta", jotka esiintyvät seuraavassa jakeessa. Laitoin lainausmerkkeihin käännöksissä esiintyvät verbit "rukoilla" kahdessa viimeisessä kohdassa, koska niissä on käytetty eri verbiä kuin jakeen 26 alussa, jossa on yleinen rukoilemista tarkoittava verbi, mutta ne seuraavat verbit merkitsevät tarkasti ottaen vetoamista, mikä on eri asia kuin rukoilu.

Teksti voidaan suomentaa siis myös näin:

Roomalaiskirje:

8:26 Samoin myös henki auttaa meidän heikkouksiamme, sillä emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla, mutta itse henki vetoaa sanattomin huokauksin,

8:27 ja sydämet tutkiva tietää, mikä on hengen mieli, sillä se vetoaa Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta.

Verbi rukoilla on jakeen 26 alkuosassa "[proseuchomai](#)" (pros-uu'khomai), jota Jeesus käytti neuvoessaan opetuslapsia siitä, miten meidän tulee rukoilla isää (Matt 6:6, 9). Sen merkitys on yksinkertaisesti "rukoilla" ja se tarkoittaa sanallista rukousta joko ääneen tai hiljaa sydämen kammioissa. Se, joka silloin rukoilee, on ihminen ja hän tekee sen omien ajatustensa mukaan.

Kun "henki rukoilee sanattomin huokauksin", niin Paavali käyttää siitä verbiä "[hyperentygchanō](#)" (hyper-en-tun-'khanoo), jonka merkityksiä ovat "vedota", "rukoilla tai pyytää jotakin jonkun puolesta", "olla puolestapuhujana" ja "toimia välittäjänä". Verbi muodostuu etuliitteestä "[hyper](#)", joka tarkoittaa "jonkun puolesta" ja verbistä "[entygchanō](#)" (en-tun-'khanoo), joka esiintyy myös seuraavassa jakeessa ja muualla Uudessa testamentissa merkityksessä "vedota jonkun puolesta". Tässä kohdassa sanattomat huokaukset eivät ole sellaista vetoamista, jossa "Pyhä Henki" kävisi itsenäisenä persoonana keskustelua isän Jumalan kanssa, koska Paavali sanoo kyseessä olevan sanaton vetoamus isän puoleen pyhien edestä (puolestamme).

Jakeessa 27 sanat "hengen mieli" esiintyvät Uudessa testamentissa muualla vain tämän luvun alussa jakeissa 6 ja 7 vastakohtana "lihan mielelle". Sana "[phronēma](#)" (fro'neemaa) yhdistettynä sanaan "henki" tarkoittaa niissä jakeissa sitä, mitä Jumalan lapsella on mielessään ja ajatuksissaan: mitkä ovat hänen tarkoituseränsä. Paavali tarkoittaa myös jakeessa 27 niillä sanoilla sitä, mitä valituilla on mielessään sen sijaan että puhuisi siitä, mitä "Pyhällä Hengellä" on mielessään. Paavali ei siis kuvaa pyhää henkeä tässä kohdassa itsenäisesti ajattelevana persoonana niin kuin joku voi luulla teologisen ennako-oletuksensa mukaan.

"Pyhä Henki" ei keskustele tässä isän kanssa rukouksessa itsenäisenä persoonana. Jakeissa ei ole lainkaan sanaa "pyhä", joten se henki joka huokaa isän puoleen ei ole välttämättä Jumalan pyhä henki. Se voi olla myös valittujen oma henki, joka "on yhtä henkeä Herran kanssa" (1Kor 6:17). Sitä näyttävät puoltavan sekä asiayhteys että sanat "vetoaa sanattomin huokauksin". Tämä pitää yhtä Raamatun kokonaisilmoituksen kanssa ja sen kanssa, mitä Paavali on muualla sanonut.

Paavali puhuu tässä hengen sanattomasta vetoamisesta isän puoleen ja tarkoittaa sillä meidän oman henkemme vetoamusta, johon Jumala vaikuttaa henkensä kautta. Me toimimme tässä kohdassa "huokaajina", ei joku Jumalasta erillinen itsenäinen persoona, "Pyhä Henki". Jumala vaikuttaa meissä sen kaipuun ja halajamisen hänen tykönsä (ylösnousemuksen toivo), mistä tässä kohdassa puhutaan kaiken muun hengessä vaeltamisen ohella (Room 8:9-28). ([Viite 1](#))

Jakeessa Room 8:27 ei ole toista kertaa sanaa "henki", kun Paavali puhuu siinä "hengen mielen vetoamisesta" (KR38: "rukoilee"). Kohta kuuluu sanasta sanaan ilman välimerkkejä suomeksi käännettynä näin:

"hengen mieli sillä Jumalan mukaan vetoaa pyhien puolesta".

Sanajärjestys on alkutekstissä juuri tämä. Niinpä tässä ei tarvitse olla kyseessä erilainen "rukous" kuin mitä on mainittu edellisessä jakeessa, jossa "rukous" oli hengen sanatonta huokausta Jumalan puoleen. Paavali saattaa yksinkertaisesti jatkaa saman asian esille tuomista hieman toisilla sanoilla. Molempien jakeiden "rukoilu" voi olla sanatonta huokausta ja vetoamista Jumalan puoleen sen sijaan, että kyse olisi jälkimmäisessä jakeessa sanallisesta rukouksesta niin kuin "Isä meidän" rukouksessa, josta käytetään eri verbiä kuin sanattomin huokauksin tapahtuvasta "vetoamisesta".

Vetoamisen ei siis tarvitse olla samanlaista sanallista rukousta kuin verbin "pros-uu'khomein" mukaan tapahtuva rukous ja niinhän Paavali ihan suoraan tässä sanoo: vetoaminen on sanatonta huokausta sanallisen rukouksen sijaan. Paavalin tarkoitus on siis rohkaista ja antaa toivoa lukijoille sen sijaan, että nämä vaipuisivat epätoivoon, jos eivät osaa rukoilla Jumalan tahdon mukaan niin kuin rukoilla tulee. Luvun koko loppuosa on tällaista rohkaisua ja vakuutusta siitä, että me kelpaamme Jumalalle ja pääsemme hänen tykönsä välimiehen Jeesuksen kristuksen kautta, jota pyhä henki nyt maailmassa edustaa samanlaisena puolustajana ja auttajana kuin Jeesus oli "lihansa päivinä" maan päällä opetuslasten keskuudessa. ([Viite 1](#))

Paavali käyttää jakeessa 27 verbiä "[entygchanō](#)" (en-tun'khanoo), jota on käytetty eri merkityksessä kuin "rukoilemisesta" muualla Uudessa testamentissa. Jakeessa Apt 25:24 maaherra Festus puhuu siitä, miten häneen on "vedottu" Paavalin asiassa kovaäänisesti huutamalla. Verbin merkitys on siis "vedota johonkin henkilöön", joka on vallassa suurempi kuin vetoamuksen tekevät henkilöt tai henkilö, niin että tällä on valta tehdä päätös jossakin asiassa. Paavali käyttää samaa verbiä siitä, kun Jeesus "rukoilee pyhien puolesta" taivaassa ja se verbi esiintyy myös heprealaiskirjeessä (Room 8:34; Hebr 7:25). Verbin merkitys on myös näissä kohdissa sama kuin muualla ("vedota"). Neljäs kohta, jossa verbi "en-tun'khanoo" esiintyy on Room 11:2. Siinä Elias vetoaa Jumalaan Israelin kansaa vastaan (KR38: "syyttää Israelia").

Verbin "en-tun'khanoo" merkitys on siis "vedota" ja sitä käytetään siitä, kun vedotaan johonkin itseä suurempaan tahoon, jolla on valta tehdä päätöksiä itseä koskevissa asioissa. Kun tämä merkitys yhdistetään edellisen jakeen (Room 8:26) verbiin "hyper-en-tun'khanoo", niin voidaan ymmärtää meissä asuvan Jumalan hengen vetoavan puolestamme sanattomin huokauksin Jumalan

puoleen, kun emme osaa itse rukoilla sanallisesti (pros-uu'khomai) niin kuin tulisi. Mikään tässä kohdassa ei siis puolla sellaista ajatusta, että Pyhä Henki keskustelisi itsenäisenä persoonana isän Jumalan kanssa sanallisesti.

Joku saattaa vedota seuraavaksi niihin kohtiin, joissa Jeesus "rukoilee" pyhien puolesta meidän taivaallista isäämme taivaassa hänen luonaan (Room 8:34; Hebr 7:25). Johanneksen mukaan Jeesus mm. "anoo" isältä, että tämä antaisi pyhän hengen opetuslapsille (Joh 14:16). Tällainen "vetoaminen" ja "anominen" ei ole sanatonta huokausta vaan sanallista "rukousta", joten miksi se olisi jotakin muuta siinä kohdassa, jossa "henki rukoilee puolestamme" (vetoaa puolestamme)? Eikö tämä todista sitä, että "Pyhä Henki" on itsenäinen persoona, joka keskustelee tässä isän kanssa?

Tällaiset perustelut eivät ole hyvältä kuulostavia eivätkä toden tuntuisia. Niihin alennutaan vain sen vuoksi, että on päätetty ennalta "Pyhän Hengen" olevan itsenäinen persoona, koska pelätään helvettiin joutumista ja harhaoppiseksi leimautumista sekä eroa muista "kristityistä", jos ei tunnusteta "Pyhää Henkeä" itsenäiseksi persoonaksi. Paavali sanoi edellisessä jakeessa, että se "hengen vetoaminen" on "sanatonta huokausta" pyhien puolesta. Se kumpuaa käytännössä meidän sydämistämme Jumalan puoleen. Kumpaa siis tulisi uskoa: Paavalia vai hänen jälkeensä eläneitä uskossaan harhaan joutuneita ihmisiä?

Mikään ei ole sitä vastaan, että vetoaminen voi olla myös sanatonta huokausta sanallisen vetoamisen lisäksi. Niinpä Jeesus voi esittää sanallisia vetoamuksia puolestamme, samalla kun me itse vetoamme hengessä Jumalaan sanattomin huokauksin. Juuri tätä Paavali sanoillaan tarkoitti sen sijasta, että olisi väittänyt "Pyhän Hengen" käyvän itsenäisenä persoonana keskustelua "Isän Jumalan" kanssa.

Tarkastelun alla olevat jakeet kuuluvat tarkasti käännettynä suomeksi siis näin:

Roomalaiskirje:

8:26 Samoin myös henki auttaa meidän heikkouksiamme, sillä emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla, mutta itse henki vetoaa sanattomin huokauksin,

8:27 ja sydämet tutkiva tietää, mikä on hengen mieli, sillä se vetoaa Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta.

Pyhää henkeä itsenäisenä persoonana pitävät ovat tulkinneet mielivaltaisesti niin, että sana "henki" tarkoittaa näissä jakeissa joka kerta "Pyhää Henkeä". Voimme tulkita kuitenkin myös niin, että "henki" tarkoittaa ensimmäisessä jakeessa ensin Jumalan henkeä ja sen jälkeen meidän omaa henkeämme. Paavali on puhunut jo edellä näistä kahdesta rinnakkain ja peräkkäin: "Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia." (Room 8:16)

Vaikka molemmat "henget" tarkoittaisivat Jumalan henkeä, niin sekään ei todista "Pyhää Henkeä" itsenäiseksi persoonaksi. Jumalahan toimii meissä henkensä kautta, jolloin pyhä henki ei ajattele itsenäisesti, ei tee suunnitelmia, eikä siten toimikaan itsenäisesti vaan ainoastaan Jumalan ohjauksesta. Jumala vaikuttaa kaiken henkensä kautta niin kuin myös armolahjojen jakamisen (1Kor 12:6) ja jakaessaan pyhää henkeään tahtonsa mukaan (Hebr 2:4).

Tässä kohdassa (Room 8:26-27) Jumala auttaa valittuja ja pyhiä rukoilemaan oikealla tavalla: hän tekee sen henkensä kautta. Se, joka lopulta kuitenkin rukoilee, on ihminen eikä Jumala. Jumala vaikuttaa henkensä kautta sen, että ne rukoukset ovat hänen tahtonsa mukaisia, jos tässä ylipäättään

puhutaan sanallisista rukouksista eikä pelkästään sanattomista huokauksista, niin kuin Paavali antaa ymmärtää. Sanatonkin huokaus on silti Jumalan tahdon mukaista ja hänen vaikutustaan valituissa. Jos kyse olisi sanallisesta rukouksesta, niin se voisi tapahtua kielillä rukoilemalla. (1Kor 14) Silloin Jumala antaisi hengen kautta ne sanat, joilla rukoilla pyhien puolesta sen sijaan, että ihminen keksisi ne sanat omasta päästään (vrt. Apt 2:1-11).

Meidän tulee tutkia Raamattua kokonaisuutena ja sen kirjoja tai kirjeitä kokonaisuuksina. Sitten kirjoituksia tulee tutkia vielä aiheiden mukaan kokonaisuuksina niin, että tutkimme, mitä samasta asiasta on muualla Raamatussa sanottu. Paavali puhuu tässä asiayhteydessä "lihan mielestä" ja "hengen mielestä" sekä kahdesta erilaisesta ihmistyyppistä, vanha synnillinen ihminen ja uusi luomus. (Room 6-8) Paavali puhuu siitä, miten Jumalan henki vaikuttaa opetuslapsissa ja kuljettaa heitä. Hän puhuu myös siitä yhteydestä, joka on Jumalan ja hänen lastensa välillä. Me yhdymme hengen puolesta Jumalan tahtoon, mutta lihan puolesta sodimme häntä vastaan (Room 6:1-8:8).

Paavali ei hyväksy sitä, että kristityt vaeltavat "lihan mielen" mukaan Jumalan vihollisina niin kuin muut ihmiset tekevät (Room 8:9-17). Meidän tulee kuolettaa "hengen kautta" ruumiin teot, jos mielimme elää ikuisesti (Room 8:13). Mitä henkeä Paavali tässä tarkoittaa? Kuoletammeko me ruumiin teot "pyhän hengen" kautta, joka on Jumalan meille antama henki, vai oman henkemme kautta, joka todistaa yhdessä Jumalan hengen kanssa, että me olemme Jumalan lapsia? (jj. 13-16) Ja mitkä ovat ne profeettain henget, jotka ovat heille alamaisia? (1Kor 14:32) Jumalan pyhää henkeä ei kutsuta koskaan monikossa "hengiksi", joten profeettojen henkien täytyy olla heidän omia henkiään. Vaikka myös enkeleitä kutsutaan hengiksi, niin asiayhteydessä puhuttaneen siitä, miten profeetat voivat hallita oman henkensä kautta profetian sanan ulos tuloa suustaan, niin että voivat tarvittaessa vaieta, mikäli joku saa ilmestyksen samaan aikaan. (1Kor 14:26-33)

Paavalin kirjeissä on paljon vaikeatajuisia kohtia, joita vakaantumattomat ja opetuksesta osattomat vääntävät vinoon. (2Piet 3:14-16) Monia harhaoppeja perustellaan juuri tällaisilla vaikeilla ja monitulkintaisilla kohdilla, mutta samalla sivuutetaan lähes kokonaan monien selvien jakeiden todistusvoima, jotka osoittavat kyseisen opin harhaopiksi. Niin tässäkin kohdassa, jos perustellaan pyhän hengen olevan itsenäisesti ajatteleva ja suunnitelmia tekevä persoona niin kuin Jumala ja Jeesus tai enkelit ja ihmiset. Paavali puhuu tässä kohdassa (Room 8:26-27) yhtäpitävästi muun Raamatun ilmoituksen kanssa siitä, miten Jumalan lapset toimivat yhteistyössä Jumalan hengen kanssa. Jumala vaikuttaa heissä tahtomista ja tekemistä ja sanoja pyhän hengen kautta, mutta se henki ei ole Jumalasta erillinen itsenäinen persoona. (Fil 2:13; 2Kor 3:5) Niin tässäkin kohdassa. Jumalan henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. (Room 8:16)

Me kaipaamme isän puoleen ja halajamme päästä hänen tykönsä, niin että toisessa kohdassa Paavali sanoo meidän huutavan Jumalalle lapseuden hengessä "Abba, isä!" ja toisessa kohdassa "hänen poikansa henki" huutaa ne samat sanat (Room 8:15; Gal 4:6). Kumpi siis huutaa: me vai Jumalan pojan henki? Ääni ja sanat tulevat meidän suustamme tai kumpuavat ajatuksistamme, mutta Jumala on hän, joka sen kaipauksen ja sanat vaikuttaa henkensä kautta. Näin kaikissa kohdissa, joissa sanotaan pyhän hengen puhuvan tai tekevän jotakin muuta. Se ei toimi itsenäisesti vaan ainoastaan ihmisten tai enkelien kautta, niin että Jumala vaikuttaa näissä luoduissa olennoissa henkensä kautta ajatuksia, tahtomista ja tekemistä. ([Viite 1](#))

Paavali siirtyy tämän jälkeen puhumaan ruumiin ylösnousemuksen toivosta (Room 8:17-25). Hengen sanaton huokaaminen jakeessa 26 kuvaa tässä sitä kaipuuta, joka meillä on Jumalan tykö, meidän isämme luokse. "Henki", joka auttaa meidän heikkouttamme, on yleisen tulkinnan mukaan pyhä henki, jonka kautta Jumala vaikuttaa meihin. Periaatteessa se voisi olla myös meidän oma

henkemme, johon Jumala henkensä kautta vaikuttaa ollessamme yhtä henkeä hänen kanssaan (1Kor 6:17). Niin kuin me voimme hengen kautta kuolettaa ruumiin teot ja estää profetian sanan tulemista ulos suustamme, niin voimmemme myös hengen kautta ojentautua Jumalan tahdon mukaiseen rukoukseen? Paavalihan ei jätä lukijoitaan toivottomuuden tilaan sen vuoksi, että "me emme tiedä, miten meidän tulisi rukoilla" vaan antaa meille toivoa hengen kautta, joka meissä asuu ja tekee yhteistyötä Jumalan hengen kanssa.

Vaikka tämä vaihtoehtoinen tulkinta ei ehkä ole totta, niin aiempi selitys kumoaa sen väitteen, että Pyhä Henki keskustelisi tässä itsenäisenä persoonana Isän kanssa. Hengen vetoaminen sanattomin huokauksin pyhien puolesta ei todista "Pyhän Hengen" olevan itsenäinen persoona, joka ajattelee ja tekee suunnitelmia ja keskustelee tässä "Isän" kanssa rukoillessaan häntä.

Pyhä henki ei ole itsenäinen persoona, sillä Jumala antaa tätä henkeä ja täyttää sillä hengellä, niin että sitä henkeä voi olla enemmän tai vähemmän itse kussakin Jumalan palvelijassa ja eri elämän hetkinä. (1Joh 4:13; Apt 7:55; 10:38; Hebr 1:9; Luuk 4:1; Mal 2:15) Raamatussa on lisäksi kymmeniä jakeita, joista käy suoraan ilmi, että Jumala ohjaa henkeään ja toimii sen kautta, eikä se henki toimi itsenäisesti niin kuin persoona. Kun nämä jakeet yhdistetään niihin kohtiin, joissa pyhä henki kuvataan ikään kuin itsenäisenä persoonana, niin ristiriidaton ja johdonmukainen opetus saadaan vain siten, että ymmärretään Jumalan toimivan ja vaikuttavan henkensä kautta palvelijoissaan ja maailmassa.

VIITE 1

Kun Jumala toimii lapsissaan henkensä kautta, niin hänen lapsensa toimivat yhteistyössä hänen kanssaan. Me olemme yhtä henkeä Jumalan kanssa (1Kor 6:17). Jumala puhui palvelijoidensa kautta ja teki voimallisia tekoja ja ihmeitä apostolien kätten kautta. (Apt 14:27; 15:4; vrt. Joh 14:9-13; Mark 16:15-20) Ihmeen tekijä on apostoli, mutta Jumala vaikuttaa sen tekemisen. Jumala on puhunut profeettojen suun kautta, pyhän hengen kautta (Apt 4:25). Se, joka puhuu, on profeetta, mutta Jumala vaikuttaa ne sanat, jotka hän puhuu.

Jumala vaikuttaa valituissa palvelijoissaan henkensä kautta kaikkea vaeltamista (Gal 5:13-6:15; Room 8:9-28), puhetta, rukoilua, profetoimista, lähettien, vanhinten ja muiden palvelijoiden valitsemista ja jopa Raamatun kirjoitusten kirjoittamista: yleensä ajatuksia, tahtomista ja tekemistä. (Luuk 2:27; Apt 1:2, 16; 4:25; 11:28; 13:1-5; 15:27-30; 20:28; 21:4; Room 12; 2Tim 3:1-13; Efe 4:1-16; 1Kor 12:1-13; 2Tim 3:14-17; 2Piet 1:20-21; 2Kor 3:5; Fil 2:13; Room 8:26-27; vrt. 8:16; Gal 4:6; 1Kor 2:10-16; 14) Se, joka puhuu ja toimii, on ihminen, mutta hän tekee sen Jumalan vaikutuksesta ja Jumala vaikuttaa sen kaiken henkensä kautta, jota on meille antanut (1Joh 4:13) ja joka asuu meissä (Room 8:9).

Jakeissa [Joh 16:7-15](#) ei puhuta Pyhästä Hengestä itsenäisenä persoonana, joka keskustelisi Isän ja Pojan kanssa tai ajattelisi itsenäisesti ja tekisi päätöksiä asioissa. Jeesus puhuu siinä pyhästä hengestä ihmisiin vetoavana ja synnit toteen näyttävänä välittäjänä ihmisten ja Jumalan välillä. Jeesus on itse myös välittäjä ihmisten ja Jumalan välillä, mutta koska hän on mennyt ylös taivaaseen isän tykö, niin hän ei voi toimia enää välittäjänämme fyysisesti läsnä olevana ihmisenä.

Jeesus on pyytänyt isältä pyhää henkeä opetuslapsiin siitä syystä, että se henki voisi toimia välittäjänä ihmisten ja Jumalan välillä. Jumalan lapset "kuulevat" taivaallisen isän ja hänen poikansa sanoja sen hengen kautta, jonka Jumala on heille antanut. Heissä oleva pyhä henki muistuttaa heitä siitä, mitä Jeesus on sanonut. (Joh 14:26) Jumalan pyhä henki on siis "väline",

jonka kautta Jumala toimii. Se, joka julistaa hengen kautta tulleen ilmoituksen suunsa kautta, on ihminen, Jumalan lapsi: ei Jumalasta erillinen itsenäinen persoona, "Pyhä Henki".

Aina kun Raamatussa sanotaan "Pyhän Hengen" puhuvan tai tekevän jotakin, niin todellinen puhuja on joko ihminen tai enkeli, jotka ovat Jumalan palvelijoita (Hebr 3:7 viittaa enkelin sanomaan, jonka tämä välitti Jumalalta, Mooseksen kautta, Israelin kansalle, Psa 95:8-9; 2Moos 17:3-7). Pyhä henki ei toimi sisällämme itsenäisenä persoonana vaan välittäjänä meidän ja isän Jumalan välillä niin kuin Jeesus toimi "lihansa päivinä" välittäessään Jumalan sanan opetuslapsilleen (Joh 17:6,8,14; 14:9-11; 12:44-50).

Totuuden henki puhuu Jumalan lasten suun kautta sitä, mitä se kuulee isältä ja pojalta. (Joh 16:13) Se ei puhu itsestään eli "Pyhästä Hengestä" vaan se "todistaa yhdessä opetuslasten kanssa" Jeesuksesta kristuksesta ja isästä Jumalasta evankeliumin ilmoittamalla tavalla (Joh 15:26-27). Evankeliumissa sanotaan isän olevan ainoa Jumala ja kaiken luoja. Jeesus Kristus on ristillä kuoleman kärsinyt synnitön mies, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista ja korottanut kaikkien luotujen herraksi sekä antanut hänelle vallan tuomita. (Ilm 14:6-8; Apt 17:2-3, 22-31; 10:34-48; 4:24-31; 2:12-38; vrt. Joh 5:17-30)

Totuuden henki saa opetuslapset, taivaalliset olennot ja Jeesuksen korottamaan isää Jumalaa yli kaiken palvottavan (2Kor 11:31; Efe 1:3; 1Piet 1:3; 5:10-11; Jda 1:24-25; Ilm 4:8-11; Luuk 10:21). Antikristuksen henki ja saatana korottavat ihmisen Jumalaksi ja vaativat palvomaan tätä väärää kristusta ja toista Jeesusta jumalanaan, niin että se toinen Jeesus syrjäyttää lopulta isän lähes kokonaan valtaistuimeltaan: isä jää poikansa varjoon. Isän kunniaa siirretään pojalle ja pyhälle hengelle vastoin kirjoituksia niin kuin on tapahtunut kolmiyhteisen jumalan palvonnassa. (2Tess 2; 2Kor 11:4; Ilm 13:11-18; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19)

Väkevän eksytyksen uskoneet nimeltään kristityt ihmiset palvovat Pyhää Henkeä jumalanaan (erityisesti karismaatikot, jotka ylistävät lauluin ja rukouksin pyhää henkeä) ja antavat sille sen kunnian, joka kuuluu yksin isälle Jumalalle. Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat palvovat "väärää kristusta" ja "toista Jeesusta" isän vertaisena jumalana jopa niin paljon, että tämä antikristus syrjäyttää isän Jumalan valtaistuimeltaan. He riistävät isältä kunnian maailman luomisesta ja poikansa herättämisestä kuolleista (Hebr 5:7; 13:20-21) opettamalla pojan olevan luoja yhdessä isän kanssa ja pelastaneen itse itsensä kuolemasta.

He eivät usko siis edes siihen, että Jeesus on kuollut ristillä, koska luulevat hänen olevan iankaikkinen Henki ihmisen ruumiissa (Jumala), jolla ei ole elämän alkua eikä elämän loppua. Niinpä he sanovat Jeesuksen lähteneen Henkenä ulos ruumistaan ja palanneen siihen takaisin, niin että siitä ruumiista tuli jälleen elävä. He eivät siis usko Jeesuksen kuolleen niin kuin ihmiset kuolevat ja nukkuvat tiedottomassa tilassa aina ruumiin ylösnousemukseen asti. He riistävät myös isältä kunnian poikansa kuolleista herättämisestä ja pelastamisesta, koska heidän palvomansa "Poika" ei tarvitse "Jumalana" toista Jumalaa herättämään itseään kuolleista.

Tätä "toista Jeesusta" ja "toista henkeä", jonka monet ovat ottaneet vastaan (2Kor 11:4), palvotaan jopa enemmän kuin isää Jumalaa. Kuka rukoilee enää isää pyhässä hengessä ja totuudessa? Kuka antaa enää kunnian ja ylistyksen isälle kaikista asioista, koska hän on yksin ainoa Jumala ja kaikkivaltias, kaiken luoja? Kuka enää julistaa evankeliumia oikein nykyaikana? Vain harvat ja valitut Jumalan lapset ovat kuolleet sen, mitä henki seurakunnalle sanoo ja ovat lähteneet ulos suuresta Babylonista ja sanoutuneet irti portosta, niin että ovat hylänneet kolmiyhteisen jumalan opin, jota nimeltään kristityt katolisen uskontunnustuksen kautta tunnustavat. (Ilm 18)

Totuuden henki tunnustaa Jeesuksen kristuksen lihassa tulleeeksi Jumalan pojaksi (1Joh 4:1-5:13), mutta sanoo isän olevan yksin ainoa Jumala, koska se on totuus Raamatun kirjoitusten mukaan. (Joh 17:3; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6) Se on totuus sen hengen ilmoituksen mukaan, joka "puhuu" meille: Jumala puhuu meille henkensä kautta ja pyhien kirjoitusten kautta. (1Kor 2:1-16; 2Tim 3:14-17; 2Piet 1:20-21; Hebr 10:15-16; Jer 31:33-34). Se henki todistaa, että meidän taivaallinen isämme on yksin ainoa Jumala ja kaikkivaltias.

Isä on yksin kaiken luoja ja Jeesus kristus on ristillä kuollut mies, hänen poikansa, Jumalan poika. Jumala on herättänyt poikansa ylös kuolleista ja antanut hänelle vallan tuomita. Jumala on korottanut poikansa herraksi hallitsemaan tulevaa maailmaa, vaikka Jeesus kristus on ihminen tai häntä sanotaan ihmiseksi. Vain isää sanotaan sellaiseksi Jumalaksi, joka on luonut kaiken, mitä on. Vain isä on Uuden testamentin mukaan Herra Jumala ja kaikkivaltias. (Ilm 4:8-11; 14:6-8; Apt 17:2-3, 22-31; 4:24-31; 2:12-38; 1Moos 3:15; 2Sam 7:8-17; 5Moos 18:15-18; Psa 2; 8; 22; 45; 69; 110; Jes 9:5-6; 11:1-11; 42:1-8; 53; Luuk 1:26-3:38; Room 5:12-21; 1Kor 15:1-47; Hebr 2:5-18; Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 5; 22:13-16, jne)

Näin Raamatussa todistetaan Jumalasta ja hänen pojastaan Jeesuksesta kristuksesta, meidän herrastamme. Tätä evankeliumia on julistettu meille taivaasta lähetetyssä pyhässä hengessä ja enkelitkin halajavat siihen katsahtaa (1Piet 1:12). Ne, jotka pitävät kiinni Jumalan sanan ja Jeesuksen kristuksen todistuksesta, Jumalan käskyistä (5Moos 6:4-9) ja Jeesuksen uskosta (Ilm 1:2, 9; 14:12), eivät anna väärää todistusta Jumalasta ja hänen pojastaan tai pyhästä hengestä, joka yhdistää meidät toisiimme. Niin – on kolme persoonaa ja yksi henki: minä, Jeesus ja meidän taivaallinen isämme (ja pyhä henki yhdistää meidät toistemme kanssa)! :-)

Isälle Jumalalle kuuluu yksin kaikki kunnia luomisesta ja poikansa herättämisestä kuolleista: se kunnia, joka yhdelle ja ainoalle Jumalalle kaikesta kuuluu. Se kunnia tulee hänelle hänen poikansa Jeesuksen kristuksen kautta. Hänen olkoon kunnia, valta, voima, kirkkaus ja ylistys aina ja iankaikkisesti, aamen!

Tarkoitan pronomiinilla "hän" tietysti isää Jumalaa tuossa viimeisessä lauseessa, vaikka lähin subjekti ennen sitä on Jeesus kristus. Pronomini "hän" viittaa Raamatun vastaavissa kohdissa aina isään Jumalaan, vaikka uskossaan harhaan joutuneet väittävät joskus muuta. (Hebr 13:20-21; 1Piet 5:10-11; 1Joh 5:20; Room 9:5 ja Jda 1:4, 24-25: huomaa käännösvirheet joissakin Raamatun käännöksissä!) Huomaatko, miten he riistävät isältä kunnian ja vallan väentämällä kirjoituksia vinoon tällaisissa kohdissa? Antakoon Jumala heille tämän synnin anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.